

Historier fra Laurina Amar

Innhold

Utvalgte historier fra Laurina Amar

Vargtann, Loddviks skrekk
Legenden om Gråheksen
Det Blodige Bryllupet
Alvins berg
Alya, Sandens dronning

Sanger fra Laurina Amar

Roliansk drikkeviser / Rottesangen
Keiserinnen
Selinas Lys
Sjelen er fri
Ulvenes bønn

Nyere historie

Opprøret i Rolia
Stalias Fall
General Arthurs Fall
Selina vender tilbake
Serima kommer til Westermith
Sorgnatten
Keiseren marsjerer mot Westermith
Slaget i Roliahavet
Rotteslaget

Eldre historie

Dødens brødre møtes til strid/ De sjeleløse blir til
Den Sorte Konge
Den Stalianske kløft
Rolias lov

Vargtann, Loddviks skrekk

I Levinas isøde finnes mange farer. De sjeleløse Tindrali herjer, plyndrer og dreper. I og rundt Lestir vandrer demoner, underjordiske og vampyrer fritt, og byen og landet rundt styres med jernhånd av vampyrkongen selv – ingen uvedkommende nærmer seg med livet i behold. Langs kysten i nord jakter unge drager på mat, og i hele det iskalde nord jakter ulveflokker tallrike som hærer – men den verste av Levinas farer er en ensom ulv.

De fryktløse innbyggerne i Loddvik har tallrike historier om deres seiersrike kamper mot ulveflokker, ungdrager, tindrali og Lestirere, men én historie har ingen lykkelig ende – Vargtann, Loddviks skrekk.

Om natten jakter han, nådeløst. Hver natt tar han minst ett nytt offer – og skiller ikke mellom kvinner, barn og menn – ikke mellom krigere, bønder eller konger. Alle har blitt offer for hans nattlige jakt.

Det sies at Vargtann ble skapt i Stalia, av en ulveoppdretter ved navn Vargus Mikaelus. Han brukte hele sitt liv på å skape det perfekte våpen – en ulv så rask, sterk og solid at han alene kunne ta ned en hær. Til tross for sine mange forsøk ble ulvene aldri så mektige som han ønsket. Til slutt reiste han verden rundt på leting etter det beste utgangspunkt for avl – og fant det i Walitaos dype skoger. Han lette rundt i Walitao etter en nyfødt ulv i årevis, og da han fant den tok han den med seg tilbake til Stalia. Her begynte han treningen av den, og ganske snart var ulven så sterk og fryktinngytende, at allerede som valp tok den livet av sin oppdretter, og flyktet. Alltid jaget av jegere flyktet den stadig lenger nordover, til den kom til Levina. Her jaktet den og vokste seg stor og sterk på de store, åpne viddene. Stadig trakk den nærmere Loddvik.

Det sies at det var sommeren 2310 at Vargtann for første gang tok en leviner. Mørket var akkurat falt på, og en familie var på vei over tunet på gården, akkurat ferdig med dagens arbeid. Neste morgen ble de funnet, revet i filler. Da naboene kom dit var kun sønnen fremdeles i live. Han døde i armene deres kort tid etter, det eneste ordet han klarte å ytre før han døde var «ulv». En uke senere skjedde det samme igjen. En familie ble revet i filler, og spist. Deretter ble det hyppigere. Først fire dager senere. Så to. Så hver dag. Kong Trymm Arrgrimm bestemte seg for at noe måtte gjøres. Hans folk nektet å gå ut på markene og arbeide, i frykt for dette vesenet. Han samlet sammen sine beste krigere, og reiste ut på jakt. Fire ulveflokker jaktet de ned og drepte, før de vendte hjem, overbevist om at faren var borte. Den natten døde Trymm Arrgrimm midt i byen, på vei hjem fra tavernaen, der han hadde feiret seieren med sine krigere. Fire krigere kom til mens dette enorme ulvesesenet stod over liket til kongen og spiste. De stormet mot dyret, og kort tid etter var tre av de døde. Den fjerde lyktes i å plante et spyd i ulvens side. Ulven vred seg i smerter, og flyktet. Krigeren var Thorgrim Blodsverd, og for sin heltedåd ble han kronet til konge av Loddvik, men selv ikke Thorgrim kunne stoppe Vargtanns herjinger. Hver dag ble en ny leviner drept. Thorgrim igangsatte mange forsøk på å jakte vesenet ned, men alltid med store tap eller ingen syn av ulven. Til slutt reiste Thorgrim ut alene, for å forsøke å få ulven til å møte seg til kamp. Han stilte seg midt på en stor slette, hang opp masser av mat for å lokke ulven frem, og ventet.

Den første natten kom en ulveflokk mot ham. Han bekjempet den, men så fremdeles ingenting til Vargtann. Natten etter kom nok en ulveflokk, og igjen kjempet Thorgrim og vant, men fremdeles så han ingen Vargtann. Den tredje natten kom en tredje ulveflokk, men innen de fikk angrepet hørt et ul gjennom natten, og ulvene flyktet som redde valper. Mot Thorgrim kom Vargtann, Loddviks skrekk. De kjempet og kjempet, til solen stod opp. Vargtann tok Thorgrims venstre hånd, og til gjengjeld ga han Vargtann nok et spydsår i siden. Idet solen steg opp over skogen i vest begynte Vargtann å flykte. Thorgrim forsøkte å følge etter, men ulven kom stadig lenger unna. Plutselig traff en solstråle ulven, og med ett falt den i bakken, og lå langflat – som menneske. En ung gutt, med et stygt sår i siden. Gutten kom seg på bena igjen, og løp sin vei. Thorgrim lot han løpe, vel vitende om hvordan han nå kunne beseire sin bitre fiende.

Thorgrim sendte ut sine beste jegere for å jakte ned gutten. I ukesvis lette de, men gutten virket forduftet fra Levinas overflate. I to år så man ingenting til Vargtann, og man trodde han hadde dødd av såret Thorgrim påførte ham. Etter to år vendte han tilbake – sterkere, sintere og raskere enn noensinne før. Siden den herjet han rundt Loddvik, ustanselig, frem til han en dag bare forsvant. I Loddvik er historiene om hva som hendte med ham utallige. Det sies at han angrep Thorgrim en natt, og at kongen gikk seirende ut av det. Det sies også at han ble funnet av en annen ulv som seg selv, og reiste bort med ham for å leve et annet sted. Det sies, og de fleste tror, at han fremdeles er der ute et sted – ventende i mørket på at Loddviks innbyggere skal tro de er trygge – før han vender tilbake for å minne de på at han er der ute.

Skrevet av Boye Molberg til Døden ved Solnedgang

Legenden om Gråheksen

For omtrent 1000 år siden kom en ung kvinne til Grauberg. Hun var blitt jaget fra sitt hjem, og hadde vandret landet rundt på leting etter et sted der hun følte seg hjemme. Da hun kom til Grauberg så hun byens innbyggere, deres fagerhet og godhet og hun bosatte seg blant de. Det var en merkelig kvinne, denne Gråheksen. Alltid kledd i grått, og fager og god som hun var hjalp hun alle som kom til henne med sine problemer, store som små.

Mange var hennes talenter – hun helbredet og brygget, oppmuntret og betrygget, og hennes nærvær ga innbyggerne en kjærlighet for forbudte kunster – for selv om hennes kunster ble brukt til det gode, så var de av heksenens art, og dermed forbudt.

Slik hekser gjør levde hun også et langt liv, og flere hundre år gammel ble hun, og i all denne tiden hjalp hun Graubergs innbyggere. Men som alle gode ting hadde også hennes liv en slutt.

Da Dronning Luna av Termithia ble dømt til døden for heksekunster begynte Selinas Orden igjen å jakte ned hekser, for å rydde riket for utyskene før de bygget seg for sterke. De kom til Grauberg og fant denne kvinnen, og ganske snart var dommen klar – Hun var heks, og måtte brennes.

Hun ble tatt til fange og dømt til brenning, men Graubergs innbyggere ønsket ikke å miste sin gode heks, og nektet derfor knektene og prestene å røre henne. Ordenen så at å forsøke å ta henne med makt der og da ville skape oppstyr og opptøyer, og trakk seg derfor tilbake.

I nattens mulm og mørke vendte de tilbake, fanget heksen og bragte henne ut av byen. De brant henne, og i historiene de siden fortalte, sa de at hun under brenningen ble til en demon, og at om de ikke hadde handlet som de gjorde, så ville hun sakte men sikkert lure de alle, før hun bragte demonhæren til overflaten og drepte de alle.

Historien om demonene var nok for å hindre opptøyer, men fremdeles hylles Gråheksen i Grauberg som den godhjertede kvinnen hun var – Graubergs egen velgjører i flere hundre år. Årlig feires Gråheksen, og på den dagen brenner man en stråmann utkledd som Staliaknekt.

Det sies at heksen ikke døde denne natten, men at hun rømte, i påvente på at hennes sår skulle leges så hun kunne vende tilbake til sitt hjem i Grauberg.

Skrevet av Boye Molberg til Døden ved Solnedgang

Det Blodige Bryllupet

Gamle tekster forteller om et at bryllup skulle avholdes i Grauberg, i året 733. Det sies at en ung mann kom til bryllupet, med usynlige tårer på sine kinn. Hans ansikt viste ingen sorg, men alle som kom nær ham kunne kjenne hans sorg, som en kald aura som kunne kjennes slik man kjenner solens varme på huden. Dette var på den tiden da skikken med massebryllup fremdeles stod sterkt, og overalt var lykkelige unge menn og kvinner, klare til å hengi seg til et liv med sin utvalgte. Den unge mannen gikk blant de, våket og fulgte med. Bryllupet gikk sin gang, og de ble viet, alle som én. Vielsen kom til en slutt, og lykken nådde sin topp da alle de lykkelige parene gikk til fest. Hendelsene som skjedde videre er beskrevet av én av de unge enkene i et dikt.

I 30 år jeg nå har vandret – Og aldri felt en tåre
Jeg kjenner ingen sorg og nød – Jeg lar meg ikke søre

Øyeblikket står som en frossent minne - Av det som da gikk til
Det flammehav av sinne - Jeg aldri glemme vil

Den morgen var den aller beste - Et liv som mitt kan gi
Jeg hadde fått det meste - Og gift jeg skulle bli

Hundrevis var samlet her - Til vår og deres dag
Alle fikk sin hjertenskjær - Og det ble festlig lag

Ingenting kan måle seg - Med lykken vi nå følte
Livet var en blomstret vei - Og ingen av oss nølte

Men så steg frem en ubudt gjest - Med is i blick og hjerte
Han hadde kommet til vår fest - For å dele av sin smerte

Han bar på sine tunge skuldre - Lidelse og død
Han ville se vår lykke smuldre - Bringe sorg og nød

Vår lykke og fryd blant venner - Ble til frykt og sinne
Han hevet sine hender høyt - Og brant oss alle inne

Hver unge mann iblant oss - Grep sverdet for å svinge
Men ingen våpen nytter - Mot «Han som Sorg skal Bringe»

Han så meg inn i øynene - Den unge triste mannen
Og sa så glad og muntert - Du kan finne deg en annen

Den dagen så jeg hva han var – Og hva han ønsket se
Og sverget ved min mor og far – Jeg gir ham aldri det

I 30 år jeg nå har vandret – Og aldri felt en tåre
Jeg kjenner ingen sorg og nød – Jeg lar meg ikke søre

Skrevet av Boye Molberg til Døden ved Solnedgang

Alvins berg

Utenfor Rolia ligger en liten landsby, Alvsberg, midt i skogen. Det er mange historier om hvordan landsbyen fikk sitt navn, og hva som finnes her. Det sies at landsbyen fikk sitt navn etter grunnleggeren, Alvin Berg – Andre igjen mener at navnet var der før Alvin kom dit, og at navnet kom av alvene som bor bortgjemt i dypet av denne skogen.

Det fortelles om en mann, Vindus Mantoni, som en dag, etter å ha blitt kastet ut av sin familie for å ha fått barn med en tjenestepike, rømte innover i skogen. Her ble han møtt av synet av alver som ba til en sten som var rød, som av blod. Alvene fortalte han at dette var stedet der Selina en dag skulle vende tilbake. Alvene som bodde her, kjent som blodalvene, inviterte han til å bo med de, og de viste han hvordan man kunne dyrke jorda der blodet hadde blitt spilt, og hvordan man kunne utnytte styrken i Selinas blod til å styrke en familie, og gi den langvarig liv. En dag forsvant blodalvene, og Vindus ble etterlatt alene, uten noensinne å se noe til blodalvene igjen. Han tok navnet Alvin, og som Alvin fortsatte han å bo her, og dyrke landet alene, frem til en dag da en blodalvkvinne kom skadet ut av skogen. Hun fortalte han om trusselen som hadde jaget de på flukt, sortkledde menn på jakt etter Selinas blod. De sortkledde mennene jaget alvene lenger inn i skogen, og slaktet for fote, og brant skogen.

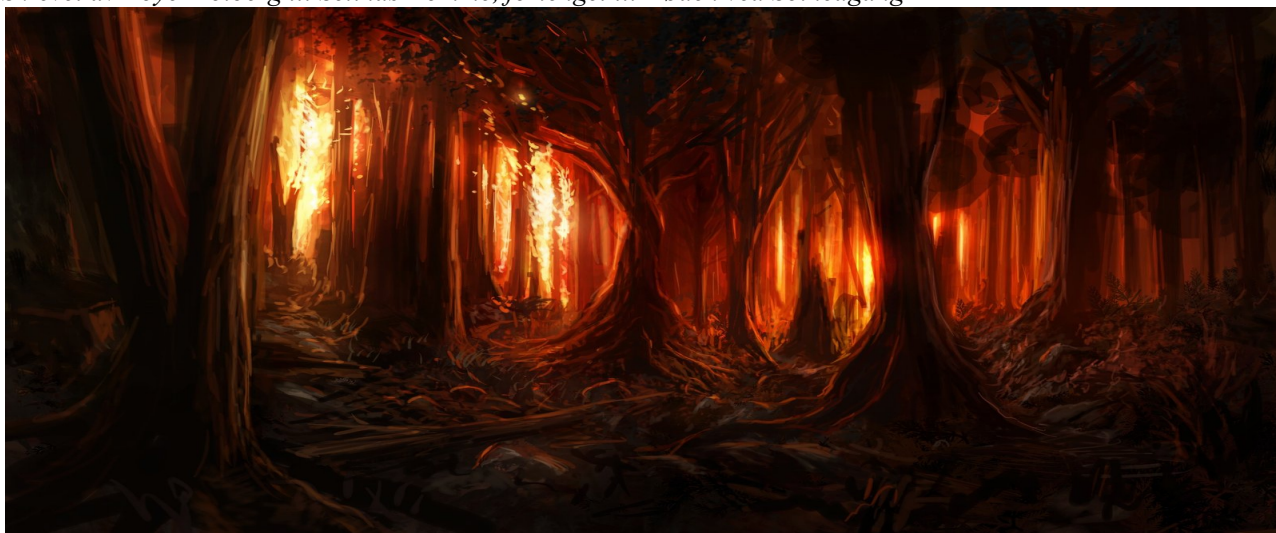
Alvin tok seg av kvinnen, og hun kom seg, og de fortsatte sammen å dyrke jorden og gi offergaver til den blodrøde stenen. Vindus prøvde mange ganger å spørre kvinnen om hva som hadde skjedd med de resterende blodalvene, men hun vek alltid unna å svare, og fortalte at de ville returnere den dagen Selina vendte tilbake, og at deres ætt ikke skulle slutte å våke over plassen.

Kvinnen, Alina, ble med barn, men døde under fødselen. Hennes siste ord var “Alvin, vakt over alvenes berg, og la vår ætt vokse seg sterk til dagen da Selina vil vende tilbake.”. Han gjorde som kvinnen sa, og døpte deres sønn Alfred Berg, og lovet at deres ætt skulle vokse seg sterk til den dagen da Selina ville vende tilbake.

Da Selina vendte tilbake i 2320, kom blodalvene igjen ut av skogen, og vaktet stedet der Selinas blod hadde truffet marken. Da Selina vendte tilbake fra de døde, ga en blodalv villig henne sin kropp som bolig, for at gudinnen igjen skulle vandre blant de dødelige.

Etter Selinas komme, og alle hendelser som hadde funnet sted der, bestemte Rolias nye keiser Alexander Grauenritter at skogen skulle brennes til grunnen. Han sendte menn ut for å brenne skogen, og i ukesvis brant det. Hva som hendte med blodalvene vites ikke, men landsbyen Alvsberg var brent til grunnen. Siden den dagen har ingen sett verken Alfred Berg, blodalvene eller noen av de andre innbyggerne på stedet, men rykter vil ha det til at de ikke ble slukt av flammene. Noen sier at underjordiske tok de med seg til Untersonnenswald, underverdenen under der skogen lå. Andre igjen sier at de overlevde flammene, og at de jobber med å gjenoppbygge landsbyen og vokte over Selinas blod. Uansett hva deres skjebne ble, så er askehavet der skogen var blitt et område ingen ferdes. Det fortelles om spøkelser, underjordiske og andre overnaturlige vesener som jager enhver modig mann som våger seg nær skogen vekk.

Skrevet av Boye Molberg til Selinas Komme, forlenget til Døden ved Solnedgang

Alya, Sandens dronning

Få historier om Saradis interne forhold finner veien over havet. Mens man ofte trollbindes av Saradiske eventyr av langveisfarende skaldar og fortellere, er historier om landets politikk blitt like sjelden i Stalia som Saradiske kvinner. Fortellingen om Alya, Sandens dronning anses derfor av mange lærde kun som et sagn, til tross for dens klare forbindelser til virkelige datoer og navn. For å underbygge påstanden om at det dreier seg om et sagn, henvises det til vage referanser i historien om en ukjent fiende fra øst, kamper mot havfolket og lignende. Fienden fra øst og havfolket er fiender fra Saradiske eventyr, og ifølge de lærde fullstendig uten rot i virkeligheten. De hevder og at om historien var sann, ville man for lengst mottatt offisielle nyheter fra Saradi om disse hendelsene. Allikevel behandles historien ofte som fakta blant adelige i Stalia – med et hånlige ordelag om Saradis vaklende samfunn.

Etter mange år med svake kalifer ble det borgerkrig i Saradi da Kalif Tehenar ble snikmordet i år 2296. I 15 år herjet borgerkrigen og rev landet i biter, før Alya Al-Imam ble kronet til Saradis første eneveldende dronning. Hun fikk tilnavnet «Saint of the Knife» av skogalvene utifra hennes måte å håndtere sine motstandere på. Ved sin side sin onkel og Vizir. Han reddet henne som barn ned til alvelandet Velasj. Historien skal ha det til at denne onkelen er den siste etterkommner av Muredin og Nureddin, og over to sekler gammel.

Fortellingen er nedskrevet av en ukjent skald som hevdes å ha vært der for å oppleve det selv: «Kong Tehenars død kom som en overraskelse på folket. Bare 26 år gammel døde han, sittende på tronen med en kniv plantet i hver hånd, og en i magen. Full av skrekk i blikket satt han der, livløs og blek, mens hans nærmeste, deriblant hans mor, lå gråtende utover gulvet når han ble funnet. Ingen visste hvem som stod bak, eller hva han hadde gjort for å fortjene en slik død, og ingen stod frem som ansvarlige. Nok en gang var en konge død uten arving, og denne kongen den mektigste krigeren på 200 år. Mang en gang i løpet av sin korte regjeringstid hadde Tehenar stoppet invasjoner både via båt, fra fjellet og fra skogene i sør, og aldri hadde han tapt et slag, langt mindre en krig. Han hadde vært den første til å møte den nye fienden fra øst, og den første til å slå de tilbake. Selv havfolket sies det at han egenhendig hadde fått testet sin styrke mot.

Der satt denne mektige kongen nå: myrdet, men uten en morder å straffe, på sin egen trone, omringet av sine egne. Det var her den årelange krigen begynte, som skulle føre til den første eneveldende dronningen i Saradis historie, og den første til å styre Saradi som et samlet rike siden slutten av Roltans styre for over 200 år siden.

Krigen som begynte, skulle vare i 15 år før Alya, Sandens Dronning omsider satt trygt på sin trone. I 15 år kjempet husene mot hverandre, alle med motivasjonen om at deres hus skulle ha den neste kongen. Det tok ikke lang tid fra kongens død før hus Al-Imam hadde dannet en ekteskapelig allianse med hus Al-Djinn, og ganske snart etter satt Alahn Al-Imam på Saradis trone, med sin nye kone Sari Al-Djinn ved sin side. Kort tid etter var en arving på vei, og det så ut til at striden ville være over. Da barnet ble født og viste seg å være en jente så de andre husene at de fremdeles kunne erobre tronen, og gikk til krig. Alahn og Sari ble begge tatt til fange og drept. Alahns bror, Achet, tok med seg jentebarnet og flyktet til Velasj.

I de følgende 10 årene stridde husene seg imellom, og kronene rullet som ingen noensinne nær ved å vinne den jevne krigen. Sakte men sikkert utryddet de store husene hverandre. Kun en håndfull rettmessige stod igjen av hvert hus da Achet vendte tilbake til Saradi. Da han kom til hovedstaden Saradin så han restene av sin familie bli bundet på hender og føtter, og slept av gårde etter vogner. Han flyktet igjen tilbake til Velasj, og tryglet her alvene om hjelp til å redde de få som måtte være i live av hans familie. Alvene nektet, og familien ble værende i Velasj, og så landet sitt rive seg selv i filler i det fjerne. En natt, da hun var 12 år gammel, reiste Alya ut fra Velasj, sammen med noen av sine alviske venner. Hun snek seg vekk fra sin onkels beskyttelse i nattens mulm og mørke, og satte kursen mot Saradi. I to år reiste hun sammen med alvene rundt i Saradi, og tok livet av de anså som ansvarlige for sine foreldres død. Etter at hun rømte bestemte Achet seg for å gjenreise sin og sitt hus' ære, og reiste til Saradi og begynte å samle sammen sine gamle allierte. I 2310 tok de tilbake sin rettmessige by, hovedstaden Saradin. Her plasserte Achet en krone på sitt eget hode, og hevet sin families banner på murene. Deretter forskanset de seg inne, i et siste desperat slag. De var sterkt undertallige og alle odds var mot de. Kort tid etter var byen under angrep.

Achet forsvarte byen godt og verdig, men fienden var for overtallig og for mektig. Familiene Al-Qadr og Al-Hásjr gikk seirende ut av kampen. I tronrommet lå Achet, Al-Imamfamiliens siste mannlige arving beseiret og døende. Det var da Alya Al-Imam, sammen med en hær av alver og menn angrep de feirende seierherrene, og reddet sin onkel fra døden. Fienden ble jaget på flukt, og Alya fant sin onkel. Da han så Alia, sa han: "det ser ut til at slaget er tapt. Ingen mann vil overleve Saradis trone." Alya, som hadde vokst mye siden hun forlot sin onkel så sannheten i sin onkels ord. Hun samlet sammen alle lojale menn og alver, og i nøyaktig et år kriget hun. På et år samlet hun Saradi under sitt banner med alvenes og mennenes hjelp, og på dagen et år etter slaget om Saradin ble hun kronet til dronning av sin onkel.»

*Opprinnelig skrevet av Boye Molberg til Selinas Komme.
Redigert til Døden ved Solnedgang, utifra kompendium skrevet av Arild Balog*

Roliansk drikkevise

Rottesangen

Melodi: Det er meg det samme hvor jeg havner når jeg dør

Det er meg det samme om jeg faller nå og dør
Det er meg det samme om jeg faller nå og dør
For jeg har venner der nede
som vil motta meg med glede
Det er meg det samme om jeg faller nå og dør

Det er ikke sikkert vi får brennevin når vi dør
Det er ikke sikkert vi får brennevin når vi dør
Så la oss derfor drikke drammen
Nu i aften vi er sammen
Det er ikke sikkert vi får brennevin når vi dør

Minst et vertshus må der lukkes når jeg dør
Minst et vertshus må der lukkes når jeg dør
Som jeg har slitt og jeg har strevet
For å få det hele hevet
Minst et vertshus må der lukkes når jeg dør

Det blir ingen prestetale når jeg dør
Det blir ingen prestetale når jeg dør
Jeg skal minnes ved et beger
Som en gammel skjortejeger
Det blir ingen prestetale når jeg dør

Jeg skal spille med den falne når jeg dør
Jeg skal spille med den falne når jeg dør
Og om jeg spiller som jeg pleier,
Kan jeg loppe han for en bayer
Jeg skal spille med den falne når jeg dør

Omskrevet av Boye Molberg

Det er meg det samme om jeg faller nå og dør
Det er meg det samme om jeg faller nå og dør
For jeg har venner der nede
som vil motta meg med glede
Det er meg det samme om jeg faller nå og dør

Der skal ikke felles tårer på min grav
Der skal ikke felles tårer på min grav
Jeg er tilbake om ikke lenge
For å se den hekse henge
Der skal ikke felles tårer på min grav

Mens jeg ligger i min seks fot dype seng
Mens jeg ligger i min seks fot dype seng
Vil min frender fortsatt kjempe
Til vi klarer skyggen lempe
Mens jeg ligger i min seks fot dype seng

Det finnes ei en dråpe anger i mitt bryst
Det finnes ei en dråpe anger i mitt bryst
Alle forbrytelser skal bøtes
Når endetider møtes
Det finnes ei en dråpe anger i mitt bryst

Jeg skal kjempe mot den falne når jeg dør
Jeg skal kjempe mot den falne når jeg dør
Og om jeg kjemper meg til seier,
Finner min sjel nye veier
Jeg skal kjempe mot den falne når jeg dør

Skrevet av Boye Molberg

Keiserinnen

Melodi: Chandlers Wife

En kveld jeg gikk til palasset med politikk i sinn.
Men da jeg kom dit hen, og ingen audiens fikk.
Nå ble jeg litt forbanna og noen stygge ord jeg sa.
Da hørte jeg lyden av BANK BANK over hodet mitt
Da hørte jeg lyden av BANK BANK over hodet mitt

Vel jeg er ingen skvetten har og en trapp det bar.
Der fant jeg keiserinnen med en liten kar.
Men selv om han var liten, var han også stor som få.
De holdt på med litt BANK BANK mens jeg sto å så på
De holdt på med litt BANK BANK mens jeg sto å så på

Da moro var over keiserinnen reiste seg.
Og gjett om hun var overrasket da hun oppdaget meg.
”Å kjære om du lover meg og holde dette tyst”
Så kan du få deg litt BANK BANK når du enn har lyst
Så kan du få deg litt BANK BANK når du enn har lyst

Så man en dag og mang en natt da keiseren er var der.
Så dro jeg ned til palasset for å se på fine klær.
Og det som var hans ekterett det gav hun mest til meg.
Skal vi har oss litt BANK BANK før du går din vei
Skal vi har oss litt BANK BANK før du går din vei

Så når du nå skal gifte deg og så en gang skal bort.
Så må du låse døra di og binde hun med tvang.
Men vil du være snill, så gjør du sånn som meg.
Du gir henne all den BANK BANK hun kan ønske seg
Du gir henne all den BANK BANK hun kan ønske seg

Skrevet av Karita Kristiansen

© ROXBURY DIGITAL MEDIA

Selinas Lys – En hyllest til deres ferd

Melodi: Dragonlands River

De begynte en magisk reise
Til de eldgamle dragers land
I 10 dager gikk de gjennom eldgamle skoger
Deres tro alltid holdt sann

Dragene krysser himmelen
Over fjellene i sin makt
De ruver over landet
I sin tideløse prakt

Se dyr, troll og ulver, skjønne vesener
De vokter over dette sted
Skjønnhet og godhet finnes i deres hjerter
De vokter med evig ed

Dragene krysser himmelen
Over fjellene i sin makt
De ruver over landet
I sin tideløse prakt

Elven leder de till Urien.
Til det mytiske gudenes rike.
Omkranset av ruiner, fra den siste store krig

Se Drakeborgs glemte storhet,
dragenes fjeller er nær
mørke skygger faller
dagslyset ender her
Alle er de vesener av mørket
de advarer oss i natten
i de mørke land venter fare
der venter den mørke hærs-kare

Skrevet av Boye Molberg til Selinas Komme

Sjelen er fri

Sang fra Lunaria.

Den synges ofte i mørke stunder, men er også hørt som en gledessang etter kamper og feiringer.

Åh, hør oss aniles, led oss på vei.
-For sjelen er fri
Med sang vi ærer og tilber deg.
-For alltid, ja alltid vil verden forandres

For sånn som deg vil vi gjenoppstå.
-For sjelen er fri
kun du bestemmer hvor langt vi skal nå.
- For alltid, ja, alltid vil verden forandres

Motet du gir oss, er mere enn nok
- For sjelen er fri
Til å kjempe helt til vår kropp sier stopp
- For alltid, ja, alltid vil verden forandres.

Hun er vår skjebne, kun hun gir din dom.
- For sjelen er fri
Det er med hun vi deler vårt liv og ånd.
-For alltid, ja, alltid vil verden forandres

Og Selv i mørket leder hun vei.
- For sjelen er fri
Hun er lyset og alt for meg.
- For alltid, ja, alltid vil verden forandres.

så Sørg ei for livet om døden er nær.
- For sjelen er fri
Om mor du elsker og hun har deg kjær.
- For alltid, ja, alltid vil verden forandres.

Skrevet av Remi Fenrir Jonassen

Ulvenes bønn

Aniles gjør oss til redskap for din makt!
La oss bringe kjærlighet der hatet rår.
La oss bringe forlatelse der urett er begått.

La oss bringe tro der tvilen regjerer.
La oss bringe sannhet der villfarelse herjer.
La oss bringe lys der mørket ruger.
La oss bygge broer hvor strømmen er sterkst.
La oss bringe glede der sorg og tyngsel rår!

Å moder!
La oss ikke søke lyset så meget som vi lyser vei.
La oss ikke lide mer enn våre fiender lider.

La oss ikke glemme de uretter mot oss gjort.

For det er gjennom at man gir at man får.
Det er ved å miste seg selv at man finner seg selv.

Det er ved å tilbe man oppnår opplysthet.
OG det er ved å dø at man oppstår til det evige liv med allmoderen.

Skrevet av Remi Fenrir Jonassen

Opprøret i Rolia

2298 Pheli 12

"de mørke gudenes gjenoppstandelse"

Slik står det skrevet i skriftene i biblioteket i Kaliosera:

"En blodig natt var det. Sylin Mariosa hadde drept sin far, Sylvec, og månen lyste inn mot hans blodige hender. Han samlet fort sammen det blodet han trengte, før han forsvant inn i natten, bærende på en glassflaske fylt med sin fars blod. I gangene i Sydlunds herskaps hus var mange føtter å høre denne natten. Melirox selv satt ved et alter og ba mot en sort kappe som hang bindt opp til lysekronen, og ba noen om å vise seg. Ingen viste seg, men han så ut til å være meget tilfreds med seg selv, likevel.

Mange var de i rommet, alle kledd i sorte kapper, med døden i blikket. Selv hadde ingen av de noensinne drept noen. De fleste var unge, bare barn. Det var altså hit den eneste med blod på hendene denne natten var på vei. Lange var blikkene mot flasken når Sylin entret rommet med flasken, helte den på et svart stenalter, falt på kne og ba om styrke fra de mørke makter. Ingen svar fikk han, men mange andre fikk kjenne hva som skjer når man ber til de mørke makter. Skyggene i rommet begynte og danse, før alle flammer døde, og alt bare var sort. Det var da skrikene begynte. Noen skrek i glede og ekstase, andre i smerte, frykt og død, men alle skrek. Ingen døde, men den natten ble mange funnet døde av frykt i sengene sine over hele Rolia."

- Arceris Merthal, prest av Selina som var blant de "unge forvirrede" under opprøret

Selve opprøret i Rolia startet 2297 Årende 14, da Melirox første gang så Phelik i egen høye person. Før den tid var Melirox var en troende tilbeder av Selina frem til han tilfeldig oppdaget kraften som lå i tilbedelsen av de mørke gudene, ved at han leste en bok fra biblioteket til sin far, som viste seg å være en av De Dødes Ordens ritualbøker. Han ble meget interessert i skriftene, og begynte i prestelære, både hos Syndens Gave og Selinas Orden, og oppdaget den enorme kraften som lå i Phelik fremfor Selina. Melirox begynte å eksperimentere med Pheliks skrifter og krefter, men da prestene så hvordan han mestret evnene, ble han kastet ut av Syndens Gave, og fikk beskjed om at han var for farlig dersom han fortsatte å motta opplæring. Han vendte tilbake til Selinas Orden, og her lærte han mye i skriftene om hvordan Pheliks natur var, og Melirox la ut på en reise til Westermith, der han oppsøkte en prest av De Dødes Orden, som han gikk inn i lære hos.

Raskt vokste Melirox' evner, og han forkastet sin tro til Selina for all tid når han sverget sitt liv til Phelik i et åndelig rituale. Da Melirox vendte tilbake til Rolia ble han ikke vel mottatt av sin far, og dagen etter var han mystisk død. Melirox arvet da familiens tomter, og her var det han sentrerte sin mørke tilbedelse. Til tross for denne mørke siden ved han, ble ikke Melirox en mørk og dyster person, men opplevde heller enorme gleder i livet gjennom sine ritualer og riter, og blant alle virket han som en god, gudsfryktig mann. De unge adelige likte godt å omgås Melirox, og Melirox viste de unge tilbedelsen av de mørke gudene, og lot de lese om de forskjellige mørke kreftene, og det var dette som var bakgrunnen for opprøret.

De unge adelige lærte seg å tilbe de mørke maktene, og begynte å være med på hemmelige, mørke ritualer, og etterhvert som Melirox så sin evne til å omvende, kontrollere, manipulere og ta makten, så han sin mulighet til gjøre opprør. Phelik så Melirox' planer, og likte de godt, og det var da han viste seg for Melirox, og ba han gjennomføre planen sin, og til gjengjeld skulle Phelik oppnevne han til yppersteprest av sin kirke. Han trente barna i våpen, og ba de ta med seg vennene sine til de mørke ritualene, og Pheliks måned 2298 startet de et opprør som rev byen fra hverandre. Foreldrene til de adelige barna forsøkte å beskytte sitt ansikt, samtidig som de skulle holde ro i byen, og byen ble rystet i grunnmurene.

Barna, som under opprøret fikk smake makt da generalen for byens styrker ble kastet ut av tårnet sitt og rett i døden av en ukjent gjerningsmann, og barna, med Melirox i spissen tok total kontroll over byen, og de begynte å kreve makten i Rolia. I et døgn var byen styrt av bevæpnede unggutter, som klarte å slå tilbake all motstand, stenge Selinas tempel og sette fyr på det, og fengsle hele byvakten i sine egne fengsler. Et døgn var byen i total anarki, og kraften stod sterk i de mørke gudene. Etter dette ene døgnet roet tilstanden seg, og det totale anarkiet svant hen i tomme gater, mens de unge opprørerne hvilte etter stormen. Mange skadde var det blant de, og mange var falt, men de holdt motet oppe, tørste etter makten de hadde fått smake på. De begynte å forberede et forsvar mot invasjonen som måtte komme, og i en uke holdt de byen i et jerngrep. Deretter kom Stalias knekteskap. I hundretall kom de. De inntok byen med makt, og flere dusin barn og unge falt døde om for knektenes våpen før opprørerne så de var omringet, og overga seg til sin skjebne. Mange ble den natten dømt for opprør og drap, mange ble dømt for ulovlig tilbedelse av gudene.

Blant de dømte var:

Melirox Sydlund, dømt til 12 års fengsel for opprør, tilbedelse av de onde gudene, samt for villedelse av de unge adelige.

Mortilio Maalt, dømt til 3 års fengsel for opprør.

Sylin Mariosa, dømt til døden for 3 drap, deriblant sin far.

Anarnis Svartvik, dømt til 7 års fengsel for opprør og tilbedelse av de onde gudene

Ivan Taliter, dømt til 3 års fengsel for opprør

Danny Sluvius, dømt til 3 års fengsel for opprør

Boral Sluvius, dømt til 3 års fengsel for opprør

Benådede (etter krav fra de adelige) på bakgrunn av eldre adeliges villedning:

Lebur Sluvius

Moranus Maalt

Vycteria Svartvik

Skrevet av Boye Molberg til Natt i Flyktningleiren

Stalias Fall, Vinterende 10, 2317

Den isende kulden biter i kinnene. Takk og lov holder rustningen godt på varmen, tenker han. Bare to timer igjen før mindatt, og vaktskifte. Ingen tegn til tindrali eller orker så langt, ikke engang dyr beveger seg ut på denne tiden. I bakgrunnen høres "thomp". Vakta snur seg og ser en pil stå i døra bak seg. Han ser utover marka utenfor muren, og ser en gruppe skikkelser bevege seg hurtig mot han. En pil suser rett over hodet hans og suser inn i byen bak han. To piler preller av på muren i det vakta griper til hornet rundt halsen og blåser.

Det runger igjennom luften, og i det fjerne kommer hundrevis av skikkelser til syne. Vakten løper inn døren, ned trappene og ut i byen, og roper, men ropet druknes i et gigantisk drønn. En stor ildkule regner ned over byen, og panikken sprer seg i løpet av minutter.

Soldatene stormer til våpen, men synet av muren som kollapser foran de gjør de fleste av soldatene blir lamslått av frykt. Gjennom hullet i den ødelagte muren stormer utallige tindrali. Mann etter mann faller soldatene. Ingen utvei nå, slåss eller dø.

Stalianerne dør som fluer. Et horn runger igjennom luften og de stalienske knekter dukker opp fra byens kjerne, ridene og løpende, klare til kamp. Enda en ildkule rammer byen, denne gangen fra motsatt side. De stalienske knektene knuser tindraliene frem til pileregnet dekker himmelen fra sør. Det dødelige regnet når bakken og bringer flere dusin knekter med seg til bakken.

Stalias gater og torg flyter med blod. Igjen dukker tindrali opp, denne gangen fra vestsiden av byen. Muren er sprukket flere steder. De resterende knektene og soldatene trekker til våpen og stormer for å møte trusselen. 35 mann står igjen etter at tindraliene ligger døde på bakken. Fra øst høres skrik. De kommer fra alle kanter, det er ikke lenger håp.

En skygge dekker gatene til alle kanter. Ut av mørket nærmer tindraliene seg. Seks mann hever våpen og stormer ut av syne. Ett skrik, deretter en stump lyd som av et fall. To... Tre... Fire... fem... De resterende krigerne sparker inn en dør og løper inn, følger den mørke gangen og forsvinner ned i hulene under byen. Fryktelige historier forteller om hva som bor her nede. Over dem høres skrik og sverdklinger som møtes, kvinner som skriker i frykt og smerte, og menn som hyler som av den verste tortur. 28 mann beveger seg innover i hulene, én blir igjen.

Age of Wonders: Shadow Magic developer: Triumph Studios publisher: Gathering

© GameWallpapers.com hosted by JTLnet.com

Skrevet av Boye Molberg til Natt i Flyktningleiren

General Arthurs Fall, Vårende 18, 2319

Skrevet av Rolianske skalder etter Kong General Arthur Løvehjertes Fall

Den mektige Konge og General Arthur,
Løvehjerte av tittel, byrd og sjel,
red tilbake til Rolia etter det store møtet.

Der spredtes nyheten om den store freds pakt,
Rolias tid var kommet, den gamle urett forbi,
og det ble feiret, jublet og festet.

Den nye orden var kommet,
fredens og lovens rike født.
Solen og Gudene skinte over et stolt Rike

Over det nye sto han, Løvehjertet.
Helten av folket
Kong Arthur den Brave

Ved hans side hans gamle frende
Mannfred Wortträger
Arkitekten og taleren over alle

En veldig fest stелtes i stand
I fem dager til ende varte den
Intet godt eller smakfullt spartes på

Så var det tid for endring
Ut med gamle og inn med bedre
Et storslagent verk i emning

Det som var forgikk
Som vargen opp av vannet
Slik ristet Rolia av seg det forgangne

Og som Fønixen stiger
Slik steg et nytt rike frem
Strålende i sin glans og skjønnhet

Armod og sult fjernet
Folket i arbeid med sang på leppene
Lykkelig såmann med rik grøde

Den falske tro
På det svikefulle lys
Ble for all æve slukket

Tilbedelsen av lykken
Friheten og den sanne kraft
Pheliks ære prises over hele landet

Tomme ord forstummet
Hule riter tråkket under fot
Levende og sterk er Pheliks kirke

I sannhet velsignet Gudene Rolia

Folk og land jublet i frihet
Velstand og orden hersket

Men kampen var langt fra vunnet
Gamle Stalia måtte skapes på ny
Og i Kaliosera hersket det gamle diktatur

Men de opphøyde ledere
Arthur og Mannfred
Visste råd for alt

Til Stalia sendtes en tapper mann
General Grauenritter sende de
Navngitt Sylus på det gamle språk

Leder over Stalia ble han
Og med hammer i hånd gikk han til verks
Med å banke ut det gode av det Gamle

Kaliosera var en tøffere nøtt
Mot byens murer knustes mang en hær
Kong Arthur selv tok affære

En mektig styrke samlet han
Riddere og knekter i skarer
Talløse rekker av andre hærmenn

De marsjerte over landet
Og deres fotsteg kunne høres en dagsmarsj før de kom
Slik er Rolia når det rustes til slag

Etter en tid kom de frem
Og stor var deres overraskelse
For hvitt flagg møtte dem

Den gamle ordens leder sto der
Og med Arthur talte de
Svikefulle ord fylt av løgner

De tagg om fred
Ba tynt for sine verdiløse liv
Gaver og gull lovte de

Som tegn på velvilje
En fredens due
Lovte de Kong Arthur en prinsesse

Av høy byrd var hun
Vakker og ven
Et dugelig dronningemne

Arthur Løvehjerte
En fredens konge
Sa ja til forslaget

Akk Arthur
Din lyst for godhet og alt godt
Ble din undergang

For ekteskapet ble holdt

En pakt av fred for all tid sa de
Men svik og forræderi var alt de bragte

For denne prinsessen var en slange
Et beist og et rovdyr
Som jaktet med alle uhellige og urene midler

Og om natten skjedde det
At hun tok Kong Arthurs liv
På svikefullt vis

Og så, som på kommando
Angrep Kaliosera den Rolianske hær
Mens de var i dyp sorg

Så den store hær returnerte
Og Kaliosera står som et hån
En sort flekk på et hvitt klede

Tilbake kom de
Med grusomme tidninger
Om svik og ulykke

Og tung om hjertet
Svekket av sorgen
Tok Mannfred sin venns byrde på sin skuldre

I Gudenes haller feires han
I landene synger man hans pris
Døde Kong Arthur Løvehjerte

Skrevet av Arild Balog til Selinas Komme

Selina vender tilbake,

Selin 1, 2320

Det var store håp knyttet til dagen menneskene hadde ventet på i over 2000 år. Profetene hadde fortalt om at Selina ville vende tilbake på det stedet hennes blod falt til jorden da hennes søsken svek henne – Alvsberg.

Da solen steg den siste morgenen i Selinas måned, Selin 28, bristet Selinas lenker, og sammen med sine medsammensvorne i Syndenes Rike knuste hun seglet til Syndenes Rike, og slapp fri sjelene som bodde der. Ut i verden strømmet sjeler. Selina vendte tilbake til Laurina Amar, og tok bolig i en alvekvinne som bodde i skogen rundt Alvsberg. Menneskene hadde strømmet til stedet for å møte sin gudinne. Stor var deres skuffelse da de så hva gudinnen brakte dem – en hevnlysten agenda over sine svekefulle barn og søsken. Ingen kjærlighet bar hun med seg for menneskene. Hennes ypperste forstod – Syndenes Rike hadde hardnet hennes sjel, og revet kjærligheten vekk fra henne. Men ikke alle så det slik.

Selinas første handling var å drepe Hexterio, gjeteren av Syndenes Rike. Deretter kom turen til Drablodin, den falske drageguden. Til sist møtte hun sine egne barn – Phelik, Muriel, Ihrius og Aniles. Rasende krevde hun at de ofret hverandre, om ikke ville hun drepe de alle.

I løpet av natten som fulgte åpenbarte Phelik, Syndens Gud, sitt svik mot Muriel, mørkets gud, og Rolia. I nattens mulm og mørke hadde hans gamle tilbedere, heksefolket, bragt heksedronningen Serima tilbake fra Syndenes Rike mens seglet var sprukket, og gjeninnsatt henne som leder av De Dødes Orden. I løpet av denne samme natt hadde ordenen gjort opprør og tatt kontroll over store deler av Rolia. Dette bragte frem en vrede i Muriel, og hun inngikk en avtale om hva sitt svik skulle være med Selina. Sammen drepte Selina, Aniles og Muriel deres barn og bror, Phelik, Syndens Gud, og kastet den falske gudinnen Zeforindia fra lysets trone. Aniles tryglet for sitt liv og ble vist den nåde hun ba om, mot at hun ofret sitt folks skytsgud, Lagos og alvenes stamfar, Seali. Lunalis konge, Damorian Ava'Luteth kommanderte at hun ofret disse småguder, for alles beste, og Aniles visste å lytte til sin sterkeste følger.

Muriel samlet Pheliks essens, og brukte den til å skape Zahan, teknologiens gud. Hun ga essensen til Mannfred Worttäger, tidligere kjent som Melirox Sydlund, og lot han opphøye til en gud ved sin side, en ny gud for Rolia. For å ta Mannfreds plass som leder av Rolia utropte de general Alexander Grauenritter, tidligere Sylilus Mariosa, som keiser.

Kong Damorian så trusselen den dødelige Zeforindia kunne utgjøre, og tok tindralienes, de sjeleløsess, leder til sin dronning for å styrke sin posisjon. Gjennom et bryllupsrituale ba han til gudene om å få gjenforent de to folk som for så lenge siden hadde blitt skilt av gudene, og for første gang på halvannet årtusen ble de to folkene samlet til ett.

Det de ikke ventet seg var at fra Syndenes Rike hadde også langt eldre og mektigere sjeler enn gudene unnsiluppet - de fire dødens sjeler, plassert i Syndenes Rike for å vente til dagen da de skulle slippe fri og bringe Undergangen til Laurina Amar. Sjelene bosatte seg i fire mektige ledere; Magan, prest av Selina, Seminorus, den første dragerytter, Zeforindia, arving til tronen av Walitao og Serima, heksedronningen.

Profetene fortalte den eldgamle historien om de fire dødens sjeler; Den supreme Dødens fire fragmenter som én dag skulle bringe Undergangen til verden. De fire viste seg, og erklærte at de var kommet for å fullbyrde sin skjebne, og at verdens undergang var nær.

Skrevet av Boye Molberg til Døden ved Solnedgang

Serima kommer til Westermith, Hextin 2, 2320

Det står skrevet i en dagbok funnet på en grav i Westermith:

Som å høre trommer i det fjerne kunne det merkes.
Stadig hvisket flere til hverandre på byens torg, stadig trakk flere seg tilbake i skyggene.
Alle kunne merke dets komme.
Det var som en skygge vandret blant innbyggerne i Westermith,
en skygge som alle så vidt kunne skimte,
men som vokste seg større og større.

Plutselig en dag, en velvalgt dag skulle man tro,
steg en kvinne opp på kirketrappa utenfor det som inntil nylig hadde vært Pheliks kirke,
fremfor det største av torg i Westermith.
Hun ropte ut mot vertshuset som lå rett overfor,
på den andre siden av torget.

«Kom til meg, mine kjære, jeg har kommet for å fri dere fra gudenes lenker.
Kampen for en ny tid starter her, i min barndoms by.
I denne kirken kom jeg til verden, og ved denne kirken kaller jeg dere frem».

Fra alle kanter strømmet mennesker til for å lytte og kaste seg på kne.
I alle gater ble kniver og sverd trukket.
Blant de som ikke hadde lyttet til skyggenes hvisking trodde man en blodig kamp ville komme
og ende med en død kvinne på kirketrappen og alle hennes frender på torget.
Men de fleste kniver og sverd var trukket for det motsatte.

De som valgte å sette seg til motverge denne kvinnen som nå hevdet å være herre over Westermith var de som var
få blant byens innbyggere.
Bare minutter tok det før kampen var over, og bare noen dusin liv gikk tapt,
før byens murer var lukket
og de som nektet å følge henrettet, fengslet eller flyktet.

Skrevet av Boye Molberg til Døden Ved Solnedgang

Sorgnatten, Fara 14, 2322

Denne skjebnesvangre natten marsjerte orkene. En voldsom hær var det som veltet nedover fjellsiden og over slettene i Terriadalen, nordover og nordover. Lenge siden var det en hær hadde blitt sett så velutrustet og likevel så rask.

Hæren beveget seg nordover, fra Orkashs nordlige fjell mot 3 ulike steder. Én mindre tropp beveget seg nordvest, mot Blåfjellenepasset, og la raskt under seg kontrollen over fjellpasset. Samtidig beveget to enorme hærer seg, den ene mot Gletchenburg, Tindralienes nye isby, en annen mot restene av Stalia. De som så de komme forberedte seg på å flykte eller kjempe.

Fra Stalia flyktet krigere så vel som kvinner og barn nordover, mot fjellpasset der hæren som hadde lagt Stalia i ruiner en gang hadde kommet fra, men da de nådde passet møtte de en gruppe kappekledd menn, bevæpnet og klare til å drepe enhver som forsøkte ta seg gjennom passet. Luvians røde øye ble de sagt å bære, og Luvians velkomst ga de alle – en kjapp og smertefri død av sylskarpe sverd.

Av de som ble igjen i Stalia for å kjempe sies det at ingen funnet med våpen i hånd overlevde, og få av de funnet uten. De kvinner og barn som ble spart ble buret inne i de samme fengsler de selv hadde bygget for å holde Stalias lojalister fanget. Til tross for at restene av det som var igjen av byen, både nytt og gammelt, ble forsøkt spart endte Stalia by igjen opp i ruiner. Forsvarerne brant store deler av byen for å forsøke holde angriperne unna, men det nyttet ikke. Stalia falt på nytt, og denne gangen tilbake under kongeriket Stalias kontroll.

Litt lenger vest, ved månesjøens vestre bredd stod samtidig et annet slag. Tindralienes by, Gletchenburg, ble sakte men sikkert omringet av orker. Til tross for tindralienes rykte om å være fryktløse og nådeløse i kamp, falt byen i løpet av bare få timer. Kastemaskiner dynket isbyen og dets innbyggere i tjære, og byen ble brent til grunnen i løpet av timer. Det sies at ingen av byens innbyggere skal ha overlevd, og der byen stod er det nå kun brent jord igjen.

I de sene timer etter den knusende seieren sies det at Magan satt og drakk og feiret med sine menn, og utropte at Lyset igjen skinte sterkt over Stalia- dalen. Men lyset kastet en mektig skygge over Kaliosera.

I øst, bare timer etter seiren raste Muriels hær av mørketjenere gjennom portene i Kaliosera. Som en skygge ingen ventet å se raste de gjennom gatene og drepte kvinner og barn. Opp fra små huler rett utenfor byen stormet horder med millioner av smådemoner fra Phelarians underverden, og de hoppet og danset rundt i gatene mens de drepte alle de fikk tak i av kvinner og barn. Det tok ikke lang tid før rennesteinene fløt over av blod, maltraktete lik lå rundt i gatene i hauger og Kalioseras store stolthet, biblioteket, stod i brann. I alle deler av byen herjet de rundt og drepte og selv i de dypeste kjellere ble det i ettertid funnet lik. Ingen hær var igjen til å forsvare, og det som var igjen av soldater til å forsvare og holde orden falt raskt av den nærmest usynlige, uovervinnelige fienden.

Kun 2 steder var det som ble holdt trygge. Det ene var Selinas tempel, der lysets voktere våket over, og meget snart en gruppe av lysets hevner ble påkalt og sendt ut av for å jage mørketjenerne tilbake. Det andre var Stortorget, Kalioseras eldste torg. Der stod en gammel mann alene og kjempet og beseiret både demoner og mørketjenere som strømmet mot ham fra alle kanter. En gruppe kvinner som hadde flyktet kastet seg ned ved føttene hans og tryglet om hjelp, og han ba de bare ligge rolig og være stille. Alene stod han der og forsvarte torget til mørketjenerne trakk seg tilbake. Til denne dag vites ikke hvem han var, men kvinnene han reddet har gjenfortalt hans ord; «Gråt, mine barn, for om deres kjære ikke har falt i striden i natt, så vil de falle i krigen som nå er kommet».

Da knektene omsider returnerte som seierherrer var det ingen feiring som fulgte, men en landesorg over hele Stalia- dalen. En vis mann fra Rolia har siden sagt at det var ikke ingen, selv ikke den frendeløse, i verken Rolia eller Stalia som ikke mistet en frende denne natten. Det sies at sorgen blant menneskene var så stor denne dagen at den slo rot langt inn i både Rolia, Stalia og Saradi, og til tross for at krigen nå var i gang ble alle våpen satt til side inntil videre.

Skrevet av Boye Molberg etter Sannhetens Sjel

Keiseren marsjerer mot Westermith,

Fara 17, 2322

Noen korte timer etter Erlnahers uavhengighetserklæring var Rolias hærstyrker på vei mot Westermith for å bekjempe heksedronningen. En uke etter at Erlnaher var falt under Serimas makt var hele Rolias hærstyrke samlet, og keiseren stod selv i første rekke. Et mektig syn var de, der de stod klare med skytevåpen, sverd og kastemaskiner for å innta byen. En enslig mann kom vandrende ut fra byen for å snakke til hæren.

«Hør meg, Keiser Grauenritter av Rolia. Er du kommet for å følge Serima i kampen mot gudene, eller er du kommet for å se din ende? Om svaret er det siste, spar dine menn, Rolia er ikke tjent med å rasere sine egne byer og drepe sine egne menn. Møt Serima til duell på slettene».

Mannen snudde seg før keiseren rakk å svare, og beskjeden han hadde fått hadde vært helt annerledes enn hva han hadde forventet. Han bestemte seg for å ære utfordringen om duell, og flyttet sine menn vekk fra bymurene og ned mot slettene opp mot byen. Hær stod hæren og ventet bak keiseren. Fra Westermith kom 3 personer vandrende; Serima, Taruna Ulykkebringer og en mann siden kjent som Sorgbringer. Alene vandret de ned mot hæren og keiseren, Serima i front og disse to følgerne på hver sin side. Ymiel og Taruna stoppet et stykke bak, og Serima gikk alene ned mot keiseren.

«Velg ditt våpen, Alexander» ropte Serima utover plassen med en stemme som satte frykt inn i keiserens menn. Keiseren trakk opp sin stridshammer. Serima trakk så opp en en dolk.

«Til døden skiller oss ad» sa Serima og sendte keiseren et slengkyss før hun bykset mot han. Kampen som fulgte har blitt gjenfortalt i hundrevis av versjoner av mennene som så det, og kun én ting er de enige om; skygger, lys, tordensmell, flammer og lyder som dratt ut fra underverdenen slo over slagmarken mens de to kjempet den mest storslåtte duellen Laurina Amar har sett.

I to timer slåss de, før Serimas kniv slo mot keiserens bryst, og i det øyeblikk den traff slo en skygge ut i alle kanter og kastet alle i en kilometers radius i bakken. Når folk kom seg på bena igjen var keiseren forduftet, og Serima stod igjen med et ondt flir. Panikken slo straks inn blant soldatene og mange kastet seg på kne for heksedronningen, andre igjen trakk våpen for å angripe. De tre som hadde kommet fra Westermith vandret tilbake uhindret.

Nøyaktig hva som skjedde videre vites ikke, men hæren delte seg opp og reiste dit generalene mente hæren burde være, og hæren som tilhørte Rolia by vendte tilbake med nyhetene til keiserinne Morania. Etter hvert som nyheten spredte seg falt Rolia inn i en landesorg, og siden den dagen hevet verken Rolia eller Stalia våpen mot hverandre på månedsvis. Krigens alvor hadde truffet dypt inn i kjernen hos menneskene.

I ly av sorgen valgte Morania å trekke seg tilbake, og få så henne før hun reiste avgårde mot Draklon. Hun oppnevnte et råd til å styre sin plass, og ba handelsstanden og generalene om å velge sine representanter til rådet, samt alle Rolianske adelsfamilier. Deretter sendte hun ut et dekret om at Rolia fra nå var åpent for alle raser og religioner, og at Rolia ønsket fred. Sorgen over menneskene sørget for freden, helt frem til dagen da Erlnaher erklærte seg som et eget rike og følgere av Serima Sortelys. Bare dager tok det fra erklæringen før Erlnahers flåte sperret av havområdet mot nord fra Forunia, for å hindre folk fra å reise til Draklon. Kort tid etter stod slaget om Roliahavet.

Skrevet av Boye Molberg etter Sannhetens Sjel

Slaget i Roliahavet, Falia 28, 2323

Fra øst kom Saradis skip seilende, utsmykket med de vakreste seil. Lange treskip kom også, av typen innbyggerne i Loddvik er kjent for. Fra vest kom lave, raske skip fra over havet, og om bord i skipene satt merkelige menn med merkelige våpen og merkelige rustninger.

Erlnahers flåte falt i løpet av timer, og i havområdet nord for Forunia slo anker flere skip enn noensinne tidligere. I land i Forunia steg Alia, dronningen av Saradi, Thorgrim Blodsverd, selvutnevnt høvding av Loddvik og Tzemian Sjøfot av Nylén. For første gang var de samlet, Saradis, Stalias, Levinas og Rolias herskere, siden freden hadde falt. Tiden var kommet for å samles til fest på Draklon, og deres skip kom til Rolia i den tjeneste.

Rotteslaget, Vårende 23, 2323

Vårende 20 marsjerte Serimas tropper inn mot Rolia. En mektig hær, men langt fra mektig nok til å ta Premithias perle, Rolia by. Roluns porter hadde holdt borte hærer dobbelt så store som den sorte hæren som nå marsjerte mot de. Da de nærmet seg portene, var hele rolías stående hær på plass, med spente buer, nyslipte sverd og ladde gevær og kanoner. Hæren marsjerte helt opp til porten, og en kvinne gikk frem. Hun ropte ut at hennes navn var Lillith, og at hun var Serimas stålkledde hånd. Deretter hevet hun en stålkledd hånd. Portene åpnet seg, og en mann gikk mot henne – hans navn var Oden Lange, selvutnevnt leder av keiserinnens råd under hennes fravær. Lillith knyttet den stålkledde hånden, senket den ned mot sitt bryst og bukket. Oden ga signalet, og Roluns porter åpnet seg. Slaget om Rolia stod ikke denne dag. Rolías veike forsvarere hadde solgt sin sjel til heksedronningen. De få bolde og lojale blant Rolías soldater falt i gatene på få timer.

3 dager var byen stille som i graven. På den tredje dagen marsjerte soldatene ut av Rolun, og inn i den omkringliggende Rottebyen – men Rolías sanne folk ville ikke la seg kue av heksedronningens lakeier. Overalt tok de til våpen – sverd, høygafler, klubber og steiner. I front for den rolíanske folkehæren marsjerte en mann ved navn Bratus. Han ledet folket i krig med en mektig vilje, og sakte men sikkert måtte heksedronningens folk bøye seg for de ukuelige, og flykte. Men de ville ikke la fienden komme fra det med ære. Fra Roluns murer dynket de Rottebyen i flammer, og ganske snart flyktet de – både rottene og hæren – fra Rolia by som rotter fra et synkende skip. Slaget om Rolia by hadde stått denne dag. Rolías brave forsvarere hadde kjempet tappert, men fienden eide ingen skam.

Skrevet av Boye Molberg til Døden ved Solnedgang

Dødens brødre møtes til strid/ De sjeleløse blir til

I 866 går Hexterio, Syndens Gave og en gruppe seali til angrep på Luvien og De Dødes Orden som er på gjennomreise i Daria.

De slår til under et møte mellom Luvien og Sartimeril. Sortalvene dreper vaktene rundt, og Hexterio kommer seg opp til Luvien og stjeler sverdet han ble gitt i gave av Phelik - Sjelehenteren.

Da Hexterio skal drepe sin bror, Luvien, med hans eget sverd rammer Sartimeril ham med en pil som bringer ham i bakken, og Sartimeril tar selv sverdet opp, og truer Luvien med å forvise hans sjel dersom Phelik ikke innfrir hans ønske.

Sartimeril ber om at Sortalvene for all fremtid ikke skal bli skjenket noen sjel, og Phelik følger opp hans ønske. Luvien dreper Hexterio, og Phelik åpenbarer seg og henter Hexterios sjel til å bli hans tjener og gjete sjelene i Syndenes Rike i all sin tid.

I de neste 44 årene ble alle Lunali født uten sjel, tomme skall uten mening og vilje. Etter Phelik brøt sitt løfte til Sartimeril i 910, og lunali igjen ble født med sjel, ble de sjeleløse forvist fra Walitao. De utvandret, og fant seg et sted å leve for seg selv. Slik ble det siste av Laurina Amars folk til – Tindrali.

Som pant for Sartimerils ønske straffet Phelik Luvien ved å binde hans sjel til sverdet, og forbanne sverdet til og for all tid måtte sanke de dødes sjeler. Slik ble Luvien Sjelehenter Pheliks slave, inntil han i 2320 kastet sin bror i Syndens Arr, og selv steg opp på Pheliks trone i Syndenes Rike, etter Pheliks død.

Lagos ble rasende over Pheliks handlinger og erklærte krig mot Daria, som så mange ganger før. Fra den dagen har Lunali ansett Phelik som en svikergud, og enhver tilbedelse av ham innen Walitaos grenser har blitt straffet med døden.

De som hadde fulgt Syndguden vendte seg vekk fra ham, og mange vendte seg til Ihrius som sin sanne gud, og dannet en kirke i hans navn, Dragens Kirke. Blant disse var Semiorus Valirius, som forlot Walitao for å oppsøke Ihrius, og ble ledet til Draklon. Der ble han den første dragetemmer. Ganske snart fulgte resten av hans lunalske trosfeller etter.

Dronningen av Walitao forbød tilbedelsen av alle andre guder enn Aniles innad i riket, og lunali fant med tiden tilbake til sin gudommelige mor – Aniles, månens gudinne og nattens lys.

Skrevet av Boye Molberg

Den Sorte Konge

En pest som oppstod etter at knektene bekjempet den døde arméen som herjet i Stalia. Pesten spredte seg i luften over byen, og innen dager var alle smittet. Dødeligheten varierte fra et par timer og opp til 3 år. Den sorte konge er kjent for å ha tatt livet av kong Forunil. Det ryktes om at en sortkledd mann kastet en forbannelse over kongen som lød slik;

”Jeg forbanner deg til en død i smerte, for her i min hånd holder jeg kongens hjerte.
Sort som kull og uten blod. Husk hans fars grav og hvor den stod!”.

Selinus’ grav har siden vært tom, og det ryktes om at Selinus’ selv er ”Den Sorte Konge”. Den sorte konge har brakt døden til flere konger, og når den først viser seg kan den enkelt fjernes ved at kongen lar sykdommen ta sitt liv. Når kongen dør vil sykdommen raskt forsvinne, og alle smittet vil bli friske. De Dødes Orden beskyldes for å stå bak sykdommen.

Konger som har mistet livet av Den Sorte Konge:

*Velia
Venix
Vonir
Forunil
Munael
Suliriel*

Den Stalianske Kløft

*Der havet siger inn mellom Saradi og Velasj, der var det en gang tøft land.
I Selinas velsignede år, 546 ble Elfstadt beleiret,
men en samlet hær av Velasjiske skogalver, Saridiere og Velasjere slår de tilbake,
og den Stalianske hær ble fanget i kløften mot skogalvenes skog i Saradi.*

*Den Stalianske hær bestemte seg for å forsøke å slå seg ut og rømme,
men da de nærmer seg grensa til Termithia starter jorden å riste
og Aniles og Ihrius åpenbarer seg for de.*

*De deler landet rundt hæren
og havet slår inn og drukner hele den Stalianske hær.
Siden har havet regjert området,
Blodhavet er blitt dets navn,
og det har vist ingen nåde
mot de som trosser Aniles’ eller Ihrius’ vilje.*

Rolia II's lov for Termithia, det frie folks rike

Det meste av lover i Termithia er basert på Kong Rolia II's lov av år 420.

Loven av 420 ble skrevet i en tid da Termithia vokste fra to små land og til et land som dekket nærmest hele kontinentet, med områdene som idag er kjent som dagens Rolia, Erlnaher, Stalia, Levina, Saradi og Velasj. Styret under Rolia II er kjent til i dag som en av de mest fremgangsrike i Termithias historie, til tross for store konflikter med De Dødes Orden og krig med sortorkene som på den tiden levde på Laurinas sletter. Lovene gjenspeiler derfor et rike i enorm ekspansjon, men også konfliktene av tiden det er skrevet. Lovene er derfor ved mange anledninger revidert og endret, men det er fremdeles mange dommere som tar utgangspunkt i den opprinnelige loven. Loven omtaler gudene, herrene, de allierte og folket. I det opprinnelige dokumentet omfatter disse;

Gudene: Selina, Aniles, Farakash, Falio

Herrene: Alle landeiere på tidspunktet i Termithia

De allierte: Orkene, Numali og Renumali

Folket: Alle som fikk representasjon i rådet.

Med gudene som vitne settes disse lover for Termithia, det frie folks rike, skjenket menneskene av gudene i Kongenes Land, Laurina Amar.

Enhver tjener av Termithia er forpliktet av gudene å arbeide for rikets storhet, ære og makt.

Enhver innbygger av Termithia plikter å bøye sitt hode for sin konge såvel som sin gud, om det være seg i ære eller frykt.

Enhver konge av Termithia plikter å tjene sitt rike som den gave fra gudene det er.

Med de trofaste som vitne settes disse lover for Termithia, det frie folks rike, skjenket menneskene av gudene i Kongenes Land, Laurina Amar.

Enhver arbeidsfør plikter å arbeide for sitt rike, sin herre og konge.

Enhver skrivefør plikter å skrive i favør sin herre og konge.

Enhver våpenfør plikter å heve sitt våpen og kjempe til døden for sin herre og konge.

Med Termithias allierte som vitne settes disse lover for Termithia, det frie folks rike, skjenket menneskene av gudene i Kongenes Land, Laurina Amar.

Enhver gjest i Termithia plikter å følge landets lover, og slik skal også landets lover beskytte dets gjester.

Enhver gjest i Termithia plikter å respektere landets skikker, og slik skal også fremmede skikker respekteres av loven.

Enhver fiendtlig handling utført mot Termithias land, folk, herrer eller konge skal dømmes etter Termithisk lov, og slik skal også Termithias folk overlates til sin skjebne om de begår lovbrudd utenfor landets grenser.

Med det Termithiske folk som vitne og gudenes, de trofastes og de alliertes velsignelse settes disse lover for Termithia, det frie folks rike, skjenket menneskene av gudene i Kongenes Land, Laurina Amar.

Øverst av loven er kongen, skjenket sin makt av gudene, mektigst og visest i loven. Hans ord kan aldri bekjempes, og all dom er hans å befale, endre eller forkaste.

Nest i loven er gudenes dommere. De er kongens å utnevne og gudenes stemme i loven.

Dernest i loven er herrene, skjenket sin makt av kongen. Deres ord er lov på deres jord, og deres dommere er deres å oppnevne.

Sist i loven er folket, skjenket sin makt av loven. Deres råd er deres stemme til kongen og gudene, og deres ord er kongens plikt å høre.

Laurina Mas, Amar Mas.

Rolia II, 420